

[Gustav Pedersen.]

Med disse bemærkninger skal jeg på hele udvalgets vegne indstille samtlige ændringsforslag til vedtagelse.

Alfred Jensen: Da vi efter forfatningsændringen i 1953 skred til en revision af folketingets forretningsorden, fremsatte jeg på den kommunistiske gruppes vegne en del betragtninger om, hvordan vi mente at forretningsordenen skulle affattes. Vi talte for, at tinget og grupperne i højere grad skulle drages med ind i såvel administrationen af folketingets arbejde som selve arbejdet med de lovforslag og det øvrige materiale, tinget modtager. Vi har også talt for visse andre ændringer, bl. a. vedrørende tiltaleformen. Vi var vistnok dengang af den opfattelse, at vi på et senere tidspunkt kunne tage dette spørgsmål op til behandling. Så vidt jeg forstår af betænkningen, har problemet ikke været rejst i denne omgang, i hvert fald ikke på en sådan måde, at det er omtalt i betænkningen; det er måske heller ikke det store problem for udvalget for forretningsordenen, således som man dengang skønnede at det var det for ret mange medlemmer af det høje ting.

De ændringer, der er foreslået, imødekommer ikke just de synspunkter, som jeg har fremført på vor gruppes vegne. Jeg må vel snarere sige, at noget af det, der er foreslået, tværtimod tager afstand fra vore synspunkter, og det siger da sig selv, at vi ser med mindre velvilje på de foreslåede ændringer, end vi ellers ville have gjort.

Det, der særlig optager vor opmærksomhed, er spørgsmålet om andenbehandlingerne, og det var vel heller ikke noget tilfælde, at ordføreren brugte en hel del af sin tid til at motivere den ændring, der er foreslået herom i forskellige afsnit af forretningsordenen. Vi betragter det ikke som et skridt i den rigtige retning, at man afskaffer den mundtlige udvalgsordførertale. Når vi har betænkeligheder, skyldes det særlig, at vi tror, tinget vil blive mindre informeret om, hvad der foregår i udvalgene fremefter, når der ikke længere er et medlem, der afgiver en mundtlig beretning. Rent juridisk spiller det vel ikke nogen rolle, men jeg tror, at det i praksis har stor betydning, at den skriftlige beretning suppleres med de oplysninger, man kan give

i en tale her i tinget. Hidtil har det jo været sådan, at man for bedre at forstå forslagene har måttet se på de bemærkninger, der ledsagede ministerens eller forslagsstillernes forslag, og tillige på, hvad der stod i betænkningerne, men man har også taget hensyn til det, som blev sagt i ordførertalen her i tinget. Nu skal jeg ikke se bort fra, at man naturligvis kan skrive alt det i betænkningen, som siges i en ordførertale, men jeg tror, man skal gøre sig klart, at der trods alt er en tilbøjelighed til at gøre betænkningen mere knap end en ordførertale. Vi, der sidder uden for udvalgene og ønsker at få oplysninger, har i hvert fald altid lyttet til det, der siges i ordførertalerne, og vi har i reglen — jeg tør ikke sige altid — fået mere ud af den mundtlige ordførertale end af betænkningen. Derfor tror jeg ikke, det vil være til gavn, hverken for tinget eller for offentligheden, at man sløjfer disse ordførertaler.

Jeg vil i denne anledning gøre opmærksom på, at der ude omkring i befolkningen og i administrationen er en ikke ringe utilfredshed med den måde, hvorpå lovforslagene affattes, og altså også med den form, lovene har, når de er vedtaget. Undertiden — men det er selvfølgelig en anden sag — er der også utilfredshed med, at lovene kommer frem på et meget sent tidspunkt.

Tager man alt dette i betragtning, tror jeg ikke, det kan være rigtigt og forsvarligt at forlade det gamle, hævdvundne princip med ordførertaler ved anden behandling. Jeg ser ikke bort fra, at partiordførerne naturligvis kan komme ind på de problemer, der har været behandlet i udvalget. Vi, der har siddet længe her i tinget, og de, der har fulgt med i forhandlingerne, vil vide, at der er en vis tilbøjelighed, en vis forståelig tilbøjelighed, til at advare imod at referere, hvad der er foregået i selve udvalgets møder. Derfor tror jeg, det er rimeligere og rigtigere, at en ordfører bliver bemyndiget til at referere det, der er behandlet i udvalget, det, man har kunnet gå ind for, og det, man ikke har kunnet gå ind for i udvalget.

Jeg må forstå det sådan, at i det øjeblik man vil afskaffe ordføreren for udvalget, skal betænkningen være noget fyldigere, og det kan man naturligvis kun erklære sig tilfreds med. Men jeg føler mig af forskellige